

Állítólag az osztályfőnököm személyesen indult a keresésemre, és talált meg az út szélén. Majd felhívták a szüleimet, akik hazavittek. A tanítást aznapra felfüggesztették. Otthon anya egyre csak kérlelt, hogy bocsássak meg neki. Apa éjjel hívta fel a hírrrel, én viszont olyan hévvel mentem el otthonról, hogy nem tudta elmondani. Értetlenül bámultam az arcáról legördülő könnycseppeket. A saját ostobaságom szülte könnyeket. Olyan abszurd volt, ahogy ott ült a kanapénkon szipogva, büntudattól terhelten, miközben mindent csakis a saját önzőségemnek köszönhettem! Valahogy sosem értettük meg egymást, de ő az anyám, aki miattam, értem sírt, míg én valami feneketlen mélységbe merülve próbáltam egyáltalán felfogni, mi történt. Ennek már másfél hete. Azóta nem mentem vissza az iskolába. A napjaim alvással, és tévézéssel telnek. Minél bugyutább műsor megy benne, annál jobb. A lényeg, hogy ne kelljen Yuura gondolnom, mert ahányszor ez megtörténik, üvöltöni tudnék a fájdalomtól. Bármilyen jobb, mint a valóság. De a temetést nem hagyhattam figyelmen kívül.

Miután leparkoltunk a temető barátságatlan vaskerítése mellett, apa hátrafordul a vezetőülésemre, és aggódó pillantást vet rám. Lesütöm a szemem, és kilépek a tűző napra. Egy röpke percre fehérbe borul a világ, hunyorognom kell, aztán sikerül kivennem az egyre gyűlő tömeget. Utánuk indulunk a fehér kavicsos felszórta úton a kápolna felé. A fullasztó melegben fekete ruhánk úgy issza a napfényt, mint szomjazó a vizet. Kényelmetlenül érzem magam sötét ruhámban. Mintha a lelkem kifordítva hordanám, feltárva mindenki számára azt, amivé vált. Most találkozom Yuu szüleivel először, hogy a baleset történt. Reménykedő tekintetüktől csak még nyomasztóbbá válik a légkör. Hiszen én voltam az utolsó, aki a fiukkal beszélt.

– Részvétem – motyogom, mikor apáék üdvözlik őket. Lea megszorítja a kezem. Mindig jól kijöttünk egymással. Mintha csak a másik anyám lett volna, vagy egy nővér, akivel könnyebben elcsevegtem, mint anyával bármikor is.

– Köszönjük – krákgolja Yuu apja, Erik elfúló hangon. Nem merek ránézni, mert a vonásai túlságosan is Yuut idézik. Különösen biztonságot nyújtó szemei, és magas termete. Vajon így nézett volna ki felnőttként? Zaklatottságomat látva Lea ujjáival biztatóan megszorítja a kezem. Annyira meghat, hogy még ilyenkor is képes velem foglalkozni, hogy elpityeredek. El akarom mondani neki, milyen volt azon az utolsó napon, de alig bírok pár szót kinyögni, máris elszorul a torkom.

– Aznap nagyon... jókedvű volt, és... Bocsánat! – Legszívesebben elsüllyednék, de így is hálásnak tűnnek. Lea két cuppanós puszit nyom a homlokomra, és az arcomra, míg Erik szipogva meglapogatja a vállam. Aztán megérkezik a pap, és együtt vonulunk el a Yuunak szánt helyre. A mahagóni koporsó látványára, mintha valaki erősen összenyomná a tudómet. Yuu ott fekszik benne, és ez minden, csak nem normális. Szinte várom, hogy mikor bukkan fel valamelyik sírkő mögül vigyorogva.

– Ennek jól bedóltél, Szandra. – Behunyom a szemem. Megint ábrándozom. Ilyen nem lesz.

Próbálok inkább arra figyelni, amit a pap mond, de olyan fellengzős szavakkal illeti, amik egyáltalán nem illenek rá. „Romlatlan ifjú”, „Isten igaz gyermeke”. A lelkem háborog. Fogalma sincs, miket beszél. Yuu még csak nem is hitt Istenben. Egyikünk sem. Amikor kicsik voltunk, a kutyám – *Bexter* megbetegedett. Anya azt mondta, ha imádkozunk érte, Isten majd meghallgat minket, és segít. Másnap megdőglött. Azóta sem értettem őt, sem másokat, akik templomba jártak, és fohászokdtak Istenhez valami jobb reményében.

Ha létezik, akkor most miatta kell néznie azt is, ahogy elföldelik a legjobb barátom. Hogy hagyhatta ezt? Miféle Isten az ilyen?

Miután hazaérünk, magamra zárom az ajtóm, és ezután is csak arra a kis időre járok ki a szobámból, míg lenyomok pár falatot a torkomon, vagy használom a mosdót. Azt hiszem, szerda van, de közel sem vagyok biztos benne. Az ágyamon fekszem, és próbálok álmatlan alvásba menekülni. A gyomrom hangosan korog, de nem akarom tudomásul venni. Arra leszek figyelmes, hogy valaki kint motoszkál, beszél. Kopogtatnak, majd hallom anya hangját.

– Kicsim, valaki szeretne veled beszélni. – Morcosan felülök.

– Dr. Farrel vagyok – szólal meg egy idegen férfi. – Az iskola küldött. Úgy hallottam, egy ideje nem jelentél meg az órákon. A tanáraid aggódnak. – Horkantok. Már csak ez hiányzott.

– Kösz, megvagyok! Nincs szükségem dilidokira.

– Senki sem mondta, hogy dilis vagy, kicsim. – Felvonom a szemöldököm. Én sem így fogalmaztam, de legalább már tudom, mit gondol anya. – A doktor csak azért jött, hogy beszélgetsetek.

– Ne aggódj – veszi át a szót dr. Farrel –, a többiek is hasonló öhm... beszélgetésben részesültek. – Felkelek az ágyról, és lassan az ajtóhoz lépek. Azon tépelődöm, hogy mit kéne tennem. Ehhez aztán végképp nincs most erőm. Résnyire nyitom az ajtót, habozok egy kicsit. Aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve kidugom rajta a karom, ujjammal jelezve, mit gondolok dr. Farrelről, meg az ő „beszélgetéséről”. Anyából a felháborodás sikolya tör fel, miközben gyorsan visszahúzom a karom, és becsapom az ajtót. Nem bírom megállni, hogy ne kuncogjak. Csak azt sajnálom, hogy nem láthattam, milyen arcot vágnak. A doktor megköszöri a torkát.

– Hát... ez jó jel. – Anya habogva menteget előtte, miközben én felkapom az első kazettát, ami a kezembe akad, hogy végre elnyomjam idegesítő hangjukat.

– Nos, talán majd visszanezék holnap. – Lenyomom a play gombot a lejátszómon. Nem ismerős a zene, ami felcsendül. Megnézem a kazetta tokját. A számlista egyenes, szépen mintázott betűkkel van felróva rá. *Led Zeppelin, The Smiths, Billy Idol, The Cure...*

Ez nem az én kazettám. Még Yuu adta kölcsön valamikor. Megszédülök, és a fülemben az énekes felkavaró sorai felerősödnek. Próbálok valami fogást találni a szekrényen, akárhol, mert ami ezután következik, ahhoz foghatót még soha nem tapasztaltam. A falak előbb finoman megremeznek, majd egészen meghajlanak, mintha a fizika törvényein kívül állnának. Összecsúsznak a szemem előtt, aztán hullámozó alakjukból új formák bontakoznak ki.

A füleim majd szétrepednek, és hiába kiabálok, magam is alig értem. Ilyen a vég? – gondolom, de az érzés olyan gyorsan ér véget, ahogyan kezdődött. A világ túl fényes, de a hallásom újra tiszta.

– Ezt a múltkor vettem fel. *Billy Idol*. Jó, mi? – A hang irányába kapom a fejem, és tényleg majdnem elájulok. Megmarkolom a közeli fotel háttámláját. Krémszínű, puha. Nem olyan vacak, mint a miénk. Gyorsan felmérem a tágas szobát. Velem szemben világos, virágmintás függönyök keretezte hatalmas ablak, a lakberendező magazinokból ismert tökéletes kanapé, melyet kedvenc foteleim fognak közre. A Lea által annyira kedvelt divatlapok úgy hevernek a dohányzóasztalon, hogy jut hely annak a gyümölcskosárnak is, amit anyától kapott, és ami annyira elüt mindentől, ami a szobában van.

Semmi kétség. Ez Yuuék nappalija. És balra, a könyvespolcnál ott van a lejátszó előtt, nekem háttal... Behunyom a szemem, mert ez is csak azon képzelődések egyike lehet, amikbe mostanság kapaszkodom. Elszámolok tízig, aztán újra kinyitom a szemem. Nem lehet. Még mindig ugyanott vagyok, és ő is. Megfordul, a tekintete kérdő, mintha nem tudná mire vélni

szótlan ámulatom. Az a szürke kötött pulóver van rajta, amit utál, de ami szerintem mindig is jól állt neki. Még sosem láttam ilyen tisztán magam előtt, mióta ez a rémálom elkezdődött.

– Ennyire tetszik? Ha akarod, kölcsön adom. – Még mindig nem válaszolok. Félek, hogy attól eltűnne ez a káprázat. Közel megyek hozzá, egészen közel, hogy még a szempilláit is szemügyre tudnám venni, ha akarnám. Látom, ahogy arca kicsit rózsássá válik mohó vizslatásomtól.

Megérintem a mellkasát, amitől szaporán kezdi venni a levegőt, és érzem a tenyerem alatt verő szívét.

– Mi ütött beléd? – habogja. Szólásra nyitom a szám, de nem mondok semmit. Pulóver van rajta. Hasít belém. És alacsonyabb, mint azon az esős napon. Tudom, hogy miért, és a felismeréstől a világ ismét kifordul önmagából, beszippantva Yuut, és a nappalit. A lábaim felmondják a szolgálatot, ahogy visszatérek kicsi, levegőtlen szobámba, és a padlón kötök ki.

A hangfalakból még mindig ugyanaz a zene szól, miközben a sokktól levegőért kapkodok. Nem káprázat volt. Ott voltam. Most télen történt, de én *most* jártam ott. Ráadásul még mindig érzem testének melegét az ujjaimban.

Remegve túrok a hajamba. A sebem szépen begyógyult. Erre gondolt? Tényleg én voltam az a nő, akivel találkoztam? Ez fog történni velem? Vagy ez *történik* velem? Bármi is volt ez, dr. Farrel biztos visszaadná a diplomáját, ha elmesélném. Szórakozottan felveszem a mellettem heverő kazettákat. Ha ez igaz...

A megkönnyebbüléstől könnyek szöknek a szemembe, és szántják végig az arcom, de hagyom, hogy bőröm beszívja a nedvet. Egy hosszú pillanatig átadom magam az érzésnek, és csak mosolygok behunyt szemmel. Nem kell őt elfelejtenem. Lehetek még vele, beszélhetünk, és meg is érinthetem, és ezért pontosan tudom, hogy mit kell tennem. Felkelek, és sietve felrántom az ajtóm. Arra számítok, hogy már lent vannak, ezért

meglepetésként ér, hogy anya még mindig ott áll a szobám előtt dr. Farrel társaságában.

– Remélem, bocsánatot akarsz... – kezdi anya, de megelőzőm.

– Visszamegyek! – kiáltom, és olyat teszek, amit már nagyon rég nem.

A nyakába ugrok, és nem is zavar, hogy hülyét csinálok magamból. – Visszamegyek a suliba! – Köpni-nyelni nem tud, és elismerő pillantást mérve a doktorra összenéznek. Boldog vagyok. Hosszú idő óta először, mert tudom, hogy nincs még minden veszve. Találkozunk még.